

נהפך למצבורה, תוקפני וזורק לכולם הערות לא-נעימות, אם כי אמיתיות, על אופיים ואישיותם. בקיצור, אם מישהו רוצה קשת סימפטי, בעל הומור וחב' רמן, שישלח את הקשת לישון בזמן.

גרי

גם הוא שייך למזלות החרוזים. צים. ומי שעובד הרבה מוכרח למלא את המצברים ולישון. אבל אם יש לו עבודה שהוא הבטיח להספיק לסיים בזמן, הוא לא יילך לישון ויחזיק מעמד בצורה מעוררת כבוד. יש לו מישמעת, ולמרות שהוא צריך את השינה, גם אם לא ישן שתי יממות, איש לא ירגיש זאת מלבדו.

דלי

אצלו זה לא קבוע. הוא לא שייך לאוהבי השינה. את זמן השינה הוא דוחה עד כמה שאפשר. מה שהכי מפריע לו זו השיגרה הנוראה של השינה בשעות קבועות בלילה. מי קבע לו חוקים כאלה משעממים! כאשר הוא ישן הוא עושה זאת בצורה מרוכזת, ואחר-כך זנא אר ער במשך שעות. לא ברור אם הוא נהנה לישון. רוב בני מזל דלי אינם מרבים לישון, אלא אם הגיעו לאפיסת-כוחות.

רגים

לא רק שהוא מוכרח לישון, והרבה, אלא שלפעמים נדמה שהוא ישן גם בהקיץ. שורה עליו לעיתים מין הבעה, שכאי-זאת לא מנתקת אותו מן המציאות, ואז לא ברור אם הוא קם מה שינה, הולך לישון או רק חושב על השעות הטובות שהיו לו במיטה. הוא אינו מן המזלות שקל להם להתמודד עם המציאות ועם חיי היומיום. השינה היא הבריחה הטובה ביותר עבורו. הוא שוכח את כל הצירות והבעות ושוקע לעולם שכולו טוב. אם לא נותנים לו לישון הוא סובל ועלול אף לחלות. הוא אינו בנוי לחיות ללא שעות שינה רבות.

מלה

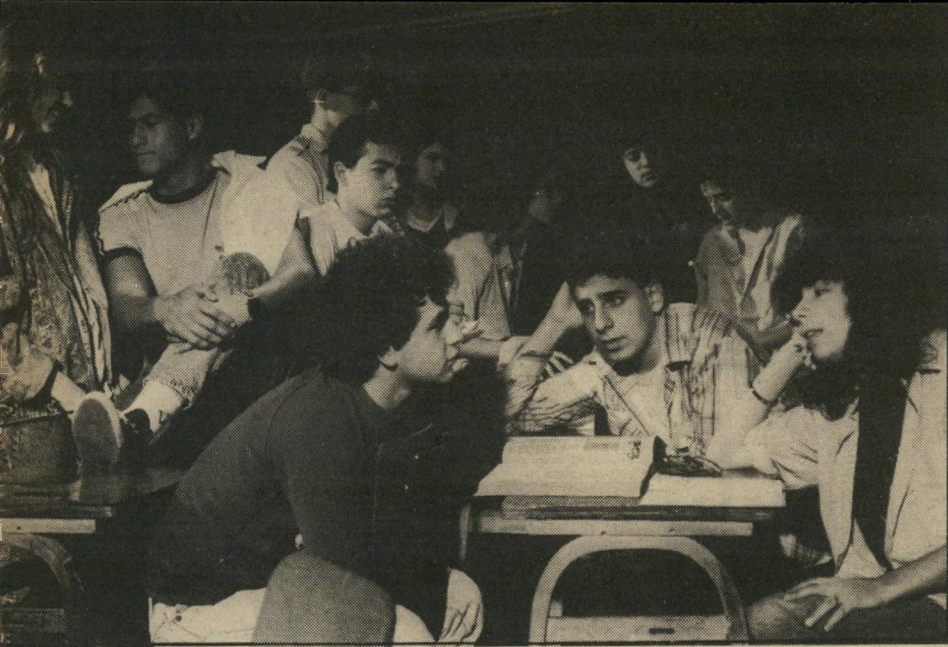
ממזלות האש ועוד מזל כל-כך חסיר-סבלנות, המקום הא-חרון שבו ירצה להיות זו המיטה. מה לו ולשינה? הוא הרי צריך להספיק לעשות מה שבא לו באותו הרגע. ואם יש משהו מעניין בסביבה הוא ישכח שצריך לישון. העיקר שיוכל למלא את הרצונות והדחפים ברגע שהם מתעוררים, וזה בוודאי לא קורה בעת שינה.

שור

הוא לא זקוק להרבה שינה. חיינו מתנהלים לאיטם. הקצב האיטי ואהבת הנוחיות לא מוציאם ממנו יותר מדי אנרגיה, כך שכשמגיע הערב הוא לא כל-כך עייף. הוא יכול להסתפק במעט שינה, ומה שחשוב לו הוא לא לישון לבדו ושליד המיטה יהיו קצת אוכל או דברי-מתיקה, קצת משקאות ומוסיקה טובה, כדי שיוכל להירדם בצורה נוחה ונעימה.

הוויכוח על "נחשול" בכיתה. ההחלטה: צריך להמשיך. מימין: מלכת הכיתה, ליאורה.

אין זה

קליפורניה, מרס 1962. כיתת בני-נוער, באמצע שנת הלימודים. הנושא הנלמד: ארולף היטלר והשואה. קצת לימוד יבש, קצת סרטים תעודיים. המורה, רוז ג'ונסון, ניסה ללמד כיתה רעשנית ולא-מושמעת. אגב דיון התברר

ניסוי בפיאזים

ומוריד מסך מעל ציור פורטרט של ארולף היטלר. זהו המנהיג שלכם. ככל אחד מכם נמצא עכשיו הנאצי הקטן שלו. אתם, כמו הגרמנים, הייתם הולכים אחרי היטלר למילי-חמה, הייתם מעלימים עין כשהיו השכנים שלכם מתחילים להיעלם. הפאשיזם איננו שייך רק לאנשים

מכוח-שילטונם. לבסוף הוא מודיע על הקמת האירגון הארצי של "נחשול", ומי-כנס את כל חבריו באולם בית-הספר. יותם, שמונה בינתיים כשור-מרדאשו של רוזן, מציב שומרים על הדלתות, והכל מחכים בציפייה להופעתו בטלוויזיה של המנהיג

רוזן. "תמיד חינכו אותך לחשוב כשביל עצמך, להיות עצמאית!" טוענת האם. האב קוטע אותה: "קצת כלי-ישראל-ערביס-זה-היה זה לא זיוק לאף-אחד מהאגואיסטים הקטנים האלה! חוץ מזה, אף אחד מההורים לא מתלונן. למה תמיד אנחנו צריכים להיות חריגים?"

לו שאין בידו להשיב על השאלה: "איך כל זה קרה?" איך עם שלם עצם את עיניו, בעוד שליחיו טובי-חיים בבני-ארס? ג'ונסון ערך ניסוי בכיתתו, ניי-סוי שאותו תיאור, כעבור שנתיים, בספר הנל השלישי — ניסוי כיתתי בפאשיזם. הטלוויזיה האמריקאית הזורחה להפיק סרט בשם הנחשול. עכשיו, כמעט דור שלם אחרי המיקרה, יש הצגה ישראלית. איקה

"בכל אחד מכם יש הנאצי הקטן שלו!" כדי להוכיח זאת הקים המורה חנועה פאשיסטית בכיתה

ההם, מתרים רוזן כשהוא מפרק את "נחשול", "הוא קיים כאן, בתוך כנו, ממש עכשיו... ככולנו". למרות שהסיפור מוכר, החווייה רונן בר (המשך בעמוד 34)

הגרול של "נחשול", אישיות פולית-טית מפורסמת, שתצא מהמחבוא. המסכים נשארים ריקים, וקרי-אות נשמעות מהקהל: "רוזן, שיי-קרת לנו? אין לנו מנהיג?" "יש לכם מנהיג", משיב רוזן,

"רוזן יודע מה שהוא עושה..." מכריזה ליאורה. רוזן, שאותו מגלם השחקן של-מה תרשיש, ממשיך להתוות את הדרך כמנהיג כריזמטי. בקול רור עם הוא מדבר על סיסמות ה"נחשול": "כוח על-ידי מישמעת, כוח על-ידי קהילה, כוח על-ידי פעור-לה".

סמל "נחשול"

הוא מגדיר את "נחשול" כעניין פרטי של חבריו הנבחרים, קבוצה שאת עקרונותיה לא יבין אף אחד חוץ מחבריה. רוזן ממנה "אחראים" מטעם התלמידים, להיות ממונים על שמירת חוקי "נחשול", ובר-בכד מתחיל בגיוס חברים מכיתות אחרות.

"נחשול" סוחף את כל תלמידי בית-הספר. הבודדים, הקמים נגדו, מושתקים ככוח. ביניהם ליאורה, אקס-מלכת-כיתה, המושתתת לריצת פה-בידי תכרה לשעבר. השחקנים יורדים לקהל, ומג-חלקים טפסי-הצטרפות ל"נחשול". אחד התלמידים יורד מייד אחרי-הם, צועק שוב ושוב: "מטרופים", אוסף בחימת-זעם את הטפסים. שחר "הטרוריסט", כוח-הזרוע של הכיתה, מתנפל עליו, והשניים נאי-בקים על ריצפת האולם.

דרישות לפרק את "נחשול" מתרכזות, אולם רוזן מס-רב, ונראה כאילו הוא בעצמו נסחף

איך להפעיל ההפעלות נוגעות בנקודות רגישות, פעילות אגב העלאת חוויות אישיות:
● אוכלוסיית יעד: ט'-ג'.
● מיספר משתתפים: כ-63.
● אופן-העבודה: קבוצות בגודל ששה משתתפים.
● כלים: רבי-שית, ומישחק תפקידים.
● מטרה: לחוות את תחושת המיעוט (בדיעה) ובדיקת הדרכים לעקוף תחושות אלו.
● תהליך: כל חבר בקבוצה יספר על:
● סיטואציה שבה מצא עצמו בודד, או בקבוצת-מיעוט, ביחס להחלטה, למחשבה או להלך-רוח של הרוב (במיש-פחה, בין חברים בבית-הספר, בתנועת-הנוער וכו').
● הקבוצה תבחר באירוע אחד, משמעותי לה במיוחד, ות-חייה אותו במישחק-תפקידים, כאשר חלק מחברי-הקבוצה נוטלים את תפקיד הרוב ואחד או שניים את תפקיד המי-עוט.
● כל קבוצה תציג את הסיטואציה לפני שאר הכיתה.
● נקודות לדיון:
● תחושות שעלו אצל המצויים במיעוט (חרדה, כעס, אי-אונים, כאב, עצב, חזק, מיוחדות ומקדירות).
● תחושות שעלו אצל השייכים לרוב (כוח, ביטחון, רצון לקרב/לדחות את האחר).
● האם עלה צורך אצל חברי המיעוט לסגת מעמדותיהם, לוותר, להיכנע או להיאבק עד הסוף?
● מה המחיר שנתבע מהיותנו מיעוט?
● הקושי בלהיות אחר והצורך הבסיסי להיות שייך ומקובל.